

Iz upravne prakse.

Ako je župni vikar nameščen z dekretom, kateri govori o popolnem obsegu dušnega pastirstva, toda ne izreka, da je dušno pastirstvo opravljati samostojno, tedaj se dekret, sosebno če ni škofovega certifikata o samostojnosti opravila, lahko tolmači iz drugih momentov za nesamostojnost dušnega pastirja.

A. P., župni vikar pri Sv. Tomaži, vložil je pri c. kr. državnem sodišči sub praes. 21. oktobra 1891, št. 207 tožbo proti c. kr. ministerstvu za uk in bogočastje ter ž njo zahteval: C. kr. ministerstvo za uk in bogočastje je dolžno, da tožitelju v 14 dneh pod eksekucijo v dopolnitev kongruve za dobo od 1. januarija 1887 do 30. septembra 1891 plača 1186 gld. 38¹/₂ kr. s 5% obrestmi od 139 gld. 57¹/₂ kr. izza 1. januarija 1888, od 279 gld. 15 kr. izza 1. januarija 1889, od 279 gld. 15 kr. izza 1. januarija 1890, od 279 gld. 15 kr. izza 1. januarija 1891 in od 209 gld. 36 kr. izza 1. januarija 1891 ter pravnih troške, potem da mu od 1. oktobra 1891 naprej njegovo kongruvo odmeri s 600 gld. na leto ter da mu na kongruvo, plačevano do vročene razsodbe samo s 300 gld. na leto, nakaže plačilo obrokov, ravnajočih se po vsakoletnem večjem plačilu, s 5% obrestmi od dne vročene tožbe.

C. kr. državno sodišče je z razsodbo z dne 20. januarija 1892, št. 6 to tožbeno zahtevo odbilo iz naslednjih razlogov:

Tožitelj predložil je fasijo, da bi se mu dopolnila dotacija po zakonu z 19. aprila 1885, št. 47 drž. zak. Na to se je z rešilom c. kr. namestništva v Trstu z dne 18. novembra 1886, št. 19881 tožitelju kot vikarju pri Sv. Tomaži kongruva določila v znesku 300 gld., kakor za pomožne mašnike in sicer glede na to, ker je tožitelj zavisen od župnika v Kamnjah.

Zoper to rešilo vložil je tožitelj rekurz, kateremu pa c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje z razpisom z dne 8. marcija 1890, št. 3381 ni ugodilo in sicer zategadelj ne, ker je bil vikarijat pri Sv. Tomaži v sistem državno pripoznanih dušnih pastirstev z dv. dekretom z 9. novembra 1784, št. 2017 vsprejet kot služba pomožnega mašnika z mandovano jurisdikcijo in ker se pozneje vika-

rijat ni povzdignil v samostojno dušno pastirstvo, da bi to država odobrila bila.

Sedaj tožitelj trdi, da je njega na podlogi §-a 1. zakona za stran kongruve z dne 19. aprila 1885, drž. zak. št. 47 smatrati za samostojnega dušnega pastirja in da mu torej pristojna kongruva 600 gld. na leto.

Po odst. 2. v §-u 1. cit. zakona za stran kongruve umeti je v izrazu, ki ga rabi odst. 1. rečenega paragrafa, v izrazu »samostojni dušni pastirji« (»selbständige Seelsorger«) vse tiste duhovnike, kateri imajo, kanonski umeščeni od škofa, pravico in dolžnost, da v določeni cerkveni občini izvršujejo dušno pastirstvo, ali katere sicer škof dijeceze upravičuje za samostojno dušno pastirovanje, to so lokalni kapelani, župni vikarji i. t. d.

Ker tožitelj ni bil kanonski umeščen, tedaj mora, da ga je moči po prej naved. §-u 1. smatrati za samostojnega dušnega pastirja, dokazati, da ga je škof upravičil za dušno pastirovanje v cerkveni občini pri Sv. Tomaži. Hoteč dokazati to, se tožitelj sklicuje na razpis knezoškofijskega ordinarijata Goriškega z dne 8. oktobra 1884, št. 2139, s katerim se mu je podelil urad župnega vikarja pri Sv. Tomaži in ki slove: »ac facultatem tibi concedimus in Ecclesia vicariali St. Thomae et si ab alio Curato Archidioecesis Nostrae annuente parochia tuo in subsidium vocatus fueris, in aliis quoque Archidioecesis Nostrae ecclesiis animarum curae vacandi, verbum Dei praedicandi, Sacramenta administrandi, aliaque ad sacram jurisdictionem fori interni pertinentia exercendi.«

Ali iz tega, da se je tožitelju dala oblast opravljati v popisanem obsegu dušno pastirstvo v cerkveni občini pri sv. Tomaži ne izhaja še, da je upravičen bil, opravljati je iz svoje jurisdikcije, torej kot samostojen dušni pastir.

Če pa se pomisli, da je služba vikarja pri sv. Tomaži v personalnem in lokalnem statusu nadškofije Goriške izrecno označena kot »Vicariatus dependens a Parochia Kamnje«, in nadalje, ker ni izrecnega potrdila njegovega škofa, da mu je bila dana oblast samostojnega dušnega pastirovanja v vikarijatu pri Sv. Tomaži, zavisnem od župe Kamenske, tedaj je misliti, da je ta vikar bil upravičen opravljati rečeno dušno pastirstvo samo kot namestnik svojega župnika, a ne iz svoje jurisdikcije. Njega torej ni moči smatrati samostojnega dušnega pastirja in odbiti je bilo njegovo tožbeno zahtevo,

